

τῶν δασῶν καὶ τῶν φαράγγων, ὁ τρυφερὸς αἰσθηματίας, ὁ ποιητικώτατος ἐρραστής, ὁ πρῶτος σύζυγος, ὁ θηριώδης ζηλότυπος, ὁ ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος, τοῦ ἔρωτος καὶ τῶν πολέμων!

Ὁ Σαλβίνης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως ὁμοιάζει τὸν ἥρεμον καὶ φυσικὸν ροῦν ποταμοῦ, ὅστις θέλγει τὰ ὅμματα παρατηρητοῦ καὶ ὠραίζει τὴν περίεξ φύσιν· ἀλλ' ὁ αὐτὸς ποταμὸς δὲν παρουσιάζει τόση ἀγριότητα ὅταν ἐκχειλίῃ, ἢ ὅταν συμπαγῆς θραύεται, ὅσῃν ὁ Ὁθέλλος ὁπότεν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ αἵματοβαφῶσιν ἐκ τοῦ θυμοῦ. Πόσον τρυφερὸς εἶναι ὅταν θωπεύῃ τὴν κόμην τῆς Δησδεμόνης του, πόσον πρῶτος καὶ γλυκὺς ὁπότεν τῇ λαλῇ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔρωτος! πόσον ὠραίος, πόσον περιπαθὴς... ἀλλ' ὅταν ὁ σάραξ τῆς ζηλοτυπίας εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν του καὶ τοῦ τὴν ῥοκανίζῃ, ὅταν ἀρχίζῃ ν' ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ἀγιότητος τῆς γυναικὸς του, ὅταν ἀμφιρρέπῃ εἰς τὴν διάγνωσιν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Ἰάγου, ὅταν ταλανίζεται, ὅταν αἰσθάνεται τὴν ψυχὴν του βαρυτέραν μολύβδου, ὁ γλυκὺς Ὁθέλλος μεταβάλλεται εἰς γορύλλον ζηλότυπον, εἰς πάνθηρα αἰμοβόρον! καὶ τότε ἀναρτᾷ ἀπὸ μόνης τῆς μῖξ τοῦ χειρὸς ὡς σταφυλὴν, τὸν Ἰάγον, ζητῶν παρ' αὐτοῦ «μείαν ὀρθοκλιμοφανῆ ἀπόδειξιν», τότε ῥίπτει εἰς τοὺς ὤμους τῆς θαλαμηπόλου τῆς συζύγου του βαλάντιον, ὡς ἀντίμισθον τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν ἀθεμίτων τῆς γυναικὸς του σχέσεων, τότε ὑψώνει τὴν χεῖρά του κατὰ τῆς γυναικὸς του ἀκόμῃ, αὐτὸς ὁ δυνάμενος νὰ θρῆνῃ μετ' αὐτῆς ἐκείνην τὴν κεφαλήν λένοντας!... πλὴν καταπραύνεται πρὸς στιγμήν, ἀναπολεῖ τῶν εὐδαιμόνων αὐτοῦ ἡμερῶν, ἀποχιρετίζει τὸ χρυσοῦν παρελθόν του λυρικώτατα, ἀπόλλυσι ὅλην τὴν ἀγριότητά, μεταβάλλεται εἰς μικρὸν παιδα, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἐκλεψκν τὸ δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς καὶ κλαίει σπαρακτικώτατα, ὁ ἀγριὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος! ἀλλὰ μεταπίπτει πάλιν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ κτᾶστασιν τὴν θηριώδη ὁρμὴν τότε μανιώδους, σύρει τὴν ἀθῶαν σύζυγόν του μέχρι τῆς κλίνης αὐτῆς καὶ τὴν πνίγει εἰς τὰ προσκέφαλά της!... Τὸ μαρτύριον δὲν σταματᾷ ἔως ἐδῶ, τὸ φάσμα τοῦ Ὁθέλλου—διότι εἶναι πλέον φάσμα—πεφοβισμένον, περίτρομον, ἐξέρχεται τῆς κολάσεως, ἐν ᾗ διέπραξε τὸ ἐγκλημα· ἐκεῖ ἐξώθεν

τοῦ θαλάμου ἐκείνου, ἀποκαλύπτεται ὁ ἀληθὴς ἐγκληματίας τὸν ὅποιον φονεύει ὁ Ὁθέλλος, ῥιπτόμενος ἀκόμῃ μίαν φορὰν εἰς τὸ νεκρὸν τῆς γυναικὸς του σῶμα καὶ γίνεται πάλιν παιδίον μικρὸν καὶ ὀλοφύρεται καὶ κλαίει... Πλὴν πάλιν ἀνορθοῦται ὁ μαῦρος ἐκεῖνος, ὁμοίος μὲ θαλάσσιον τέρας τὸ ὅποιον βυθίζεται καὶ ἀνανεφαίται ἐναλλάξ ἐπὶ τῶν ὑδάτων, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους νὰ τῷ ἀφαιρέσωσι τὸ ἀξίωμα «Εἰπέτε, λέγει, αὐτοῖς (τοῖς ἀρχοῦσι) ἀκόμῃ, ὅτι εἰς τὸ Ἀλέπον ἰδὼν ἡμέραν τινὰ αὐθάδη τοῦρκον ἀπειλοῦντα πολίτην Ἐνετόν, καὶ καθυβρίζοντα τὴν πολιτείαν, ἔδραξα ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸν περιτετμημένον αὐτὸν σκύλον, καὶ τὸν ἐσφαξα... νὰ ἔτσι!... (καὶ ἐσφάγη ὁ ἴδιος).

Ὅποια ἀδιάκοπος συγκίνησις, ὅποσαι τραγικαὶ σκηναὶ διαδεχόμεναι ἀλλήλας, ὅποσον μαρτύριον. Ἀληθῶς βλέπων τις τὸν μέγαν τραγικὸν δίδοντα τὸν Ὁθέλλον, ἀγνοεῖ τίνα νὰ θαυμάσῃ πλειότερον, τὸν Σακσπῆρον ἢ τὸν Σαλβίνην.

Док.

ΠΑΛΙΝ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΩΤΙΚΑ

Τῆς ἀμερικανίδος περιηγητρίας, κυρίας **Βικτωρίας Οὐάτσονος**, ἐδημοσίευσεν ἀλληλογραφίαν ἐκ Μαυροβουνίου τὸ ἀμερικανικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα «ὁ κόσμος» ἐξ ἧς ἀποσπῶμεν τὰ ἐξῆς νόστιμα.

«... Εὐρισκόμεθα, μετὰ τῆς miss Georgine Adams καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου William, πρὸ ἑπτὰ ἡμερῶν ἐν τῇ μικροσκοπικῇ τοῦ Μαυροβουνίου πρωτεύουσῃ Κετίνῃ ἢ παρομοιάζω πρὸς σαρκοφάγον, ὡς κειμένην ἐν λεκανοπεδίῳ περικυκλωμένῃ ὑπὸ ὀρέων τὰ ὅποια νομίζει τις ὅτι ἐγγίζουσι τὸν οὐρανόν. Μένομεν δ' ἀποκεκλεισμένοι ἐν τῇ Locanda, (ὡς ὀνομάζουσι οἱ Μαυροβούνιοι τὸ μοναδικὸν ἐν Κετίνῃ ξενοδοχεῖον) διότι ἐκ τῶν ἑπτὰ αὐτῶν ἡμερῶν τὰς πέντε βρέχει νυκθομερὸν, βρέχει, βρέχει καὶ τί βροχὴν; Μὰ φαίνεται ὅτι διερράγησαν ὅλοι τοῦ οὐρανοῦ οἱ καταρράκται, ἂν ὑπάρχωσι καὶ ἐκεῖ ἐπάνω τοιοῦτοι.

— Πῶς μοῦρχεται; εἶπε καὶ εἰσήγησε πάλιν.

Εἶχέ τι τὸ μεγαλοπρεπὲς ὁ θυμὸς της καὶ ἐπιβλητικὸν τὸ ὕψος της. Θέλει, φαίνεται νὰ τὴν καθυποχάσω.

— Τώρα, τῇ εἶπον, κάθεσαι καὶ στενοχωρεῖσαι διὰ τὰς ἀνοησίας τῆς μῖξ καὶ τῆς ἀλλῆς. Δὲν βαρύνεσαι.

— Ποῖος σκέπτεται δι' αὐτάς; Ἐχω ἄλλο τι 'ς τὸ κεφάλι μου. Ἀλλοῦ πλανᾶται ὁ νοῦς μου, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν πρέπη νὰ ἐκφράσω ὅ,τι σκέπτομαι. Μοῦ φαίνεται ἔτσι πολὺ εὐτελές. Ἀς περιπατήσωμεν ὀλίγον ἐκεῖ 'ς τὰ χωράφια, θέλω νὰ σκεφθῶ ἀκόμῃ ὀλίγο.

Πράγματι μετὰ τετάρτου περίπατον ἐν σιγῇ ἡ Μαριγούλα ἔστη καὶ ἀτενίζουσα με μὲ μαλακὸν βλέμμα καὶ ἥπιον ὕψος εἶπεν.

— Αἱ πολλαὶ σκέψεις ποτὲ δὲν φέρουν καλὸν ἀποτέλεσμα. Τὸ εὐαγγελικὸν μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὐριον, ὅ,τι ἔχεις νὰ πράξῃς σήμερον δὲν εἶναι ἀσχημὸς συμβουλή. Δύνασαι νὰ μαντεύσῃς ὅ,τι ἔχω νὰ σοῦ εἰπῶ;

— Πῶς διάβολο, μήπως εἶμαι μέτα 'ς τὸ κεφάλι σου; Ἀλλὰ κατὰ συμπεραίνω.

— Αἱ τότε εἶπέ το πρῶτος σὺ, διότι ἂν τὸ εἰπῶ ἐγώ

ἀφέλεια νὰ πιστεύῃς ὅτι εἶσαι ἢ θεὰ τοῦ κάλλους καὶ σ' ἀγαποῦν ὅλοι.

— Αὐτὰς τὰς ἰδέας ἡμπορεῖ νὰ τὰς ἔχουν ἄλλαις ποὺ κουκορεύονται, ὡς νὰ ἦσαν ἄνδρες.

— Καὶ θέλεις μ' αὐτὰ τάχα νὰ ἐννοήτῃς ἐμέ;

— Δὲν γνωρίζω. Ἐξηγήσεις δὲν ἔχω νὰ δώσω, ἐννοῶ ἐκεῖνο ποῦ ἐννοῶ, ἀνκρισεις ἐδῶ δὲν ἔχομε.

— Αἱ, εἶπον παρεμβαίνων, φθάνει πλέον τὰ λόγια. Θὰ κάμετε μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ διακοπὴν σχέσεων, καὶ αὐτὸ δὲν μὲ συμφέρει, διότι τότε θὰ σὰς χάσω, διότι θὰ φοβᾶσθε νὰ ἔλθετε σπῆτι μου, μὴ τυχὸν καὶ συναντήσῃ ἡ μία τὴν ἄλλην.

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Μαριγούλα ἐγερθεῖσα:

— Πᾶμε, εἶπε πρὸς ἐμὲ μετ' ὕψους ἐπιτακτικῶς.

— Ποῦ; ἠρώτησα δειλῶς πως.

— Πᾶμε νὰ μὲ συντροφεύσῃς ἔχως τὸ σπῆτι.

Τὴν ἠκολούθησα ἄκων. Ἐξάδιζε σιγῶς, κάτω τὴν κεφαλὴν νεύουσα ὥστε σκεπτομένη. Αἶφνης μετὰ βήματ' ἑνὶν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν διὰ βιαίας κινήσεως καὶ,

"Ω! Θεέ μου, πῶς δύνανται νὰ ζῶσιν ἄνθρωποι ἐν τῇ τόπῳ αὐτῷ, ἐν τῷ ὁποίῳ, ἐκ τῶν 365 ἡμερῶν τοῦ ἔτους, τὰς 200 ἴσως βρέχει, τὰς 100 χιονίζει καὶ μόνον τὰς 65 κάμνει καλὸν καιρὸν!

Καὶ ὅμως ζῶσι καὶ τέρπονται νὰ ζῶσιν ἐν τῷ σαρκοφάγῳ τούτῳ, ὅχι μόνον οἱ ἰθαγενεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ξένοι, συνειθίζοντες βαθμὴδὸν καὶ ἐξοικειούμενοι πρὸς ὅλα. Ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν βλέπομεν τὴν ὥραν πότε νὰ καλοσυνεύσῃ, διὰ ν' ἀναχωρήσωμεν εἰς Σκόδραν, διότι ὀρκίζομαι ὅτι, ἂν μείνωμεν πέντε ἀκόμη ἡμέρας ἐν Κετίνῃ θὰ πῶμεν ἐκ τοῦ spleen. — Δὲν ἠδυνήθημεν μέχρι τοῦδε νὰ φωτογραφήσωμεν ἄλλο τι ἀπὸ τὸ μοναστήριον καὶ τ' ἀνάκτορα τῆς Κετίνης, διότι δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει ὁ τὰ πάντα λούων οὐρανός.

Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου μου ὕδρογράφω τὴν λεγομένην μεγάλην ὁδὸν τῆς Κετίνης μετὰ τῶν παρακειμένων αὐτῇ οἰκίσκων καὶ καλυθῶν. Ἡ μόνη οἰκία ἣτις ἔχει ἐξώστην εἶνε ἡ τῶν ἀνακτόρων καὶ ὁ πρὸ τοῦ ξενοδοχείου οἰκίσκος, ἐν τῷ ὁποίῳ κατοικεῖ ὁ ὑπουργὸς τῆς παιδείας καὶ ὁ ὑποπρόξενος τῆς Ἑλλάδος. Ὁ οἰκίσκος τοῦ ὀθωμανοῦ ἀντιπροσώπου εἶναι ὁ κομψότερος τῶν ἐν Κετίνῃ. Τὰ μόνα μεγάλα κτίρια μετὰ τὰ παλαιὰ καὶ τὰ νέα ἀνάκτορα, ὡς καὶ τὸ μοναστήριον, εἶναι τὸ ξενοδοχεῖον, τὸ παρ' αὐτῷ παρθεναγωγεῖον καὶ τὸ νοσοκομεῖον. Τὰ λοιπὰ εἶναι οἰκίσκοι μονόπατοι, ἔχοντες τρία τὸ πολὺ παράθυρα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ καλύβαι σκεπασμέναι ὡς ἐπὶ τὸ πύλιν διὰ χόρτου. Καὶ οἱ μὲν ὅμως καὶ αἱ δὲ εἰσι λιθόκτιστοι.

Ἡ πόλις εἶναι καθαρωτάτη καὶ οἱ 6 αὐτῆς δρόμοι διατηροῦνται ἐξάριστα. Οἱ κάτοικοι ἀμφιβάλλω ἂν ὑπερβαίνουνσι τοὺς πεντακοσίους.

Ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ὑπάρχει ἀναγνωστήριον, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκομεν ἀγγλικὰς, γαλλικὰς καὶ γερμανικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ εἰκονογραφημένα, ἀλλὰ φοιτητὰς καὶ ἀναγνώστας οὐδένα. Εἰς τὴν table d'hôte συντρώγομεν μετὰ τοῦ γραμματέως τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, ὅστις γνωρίζει ἀρκούντως τὴν γαλλικὴν, μετὰ 15 ὀπλαρχηγῶν Μαυροβουνίων, ὠπλισμένων ἕως ἑς τὰ δόντια, καὶ τοῦ ἐπίσης ὠπλισμένου Μαυροβουνίου ξενοδόχου, (shocking!) διότι εἴθισται νὰ συντρώγῃ καὶ αὐ-

τὸς μετὰ τῶν ξένων καὶ λοιπῶν, ἴσως διὰ νὰ μανθάνῃ τί λέγεται ἐν τῇ τραπέζῃ. Ὅμιλεῖ δ' οὗτος εὐχερῶς τὴν ἰταλικὴν, τὴν γερμανικὴν καὶ ὀλίγον τὴν γαλλικὴν. Τὸ ξενοδοχεῖον εἶναι πλήρες καὶ ἂν φθάσωσιν ἄλλοι ξένοι ἀγνοῶ ποῦ θὰ καταλύσουσιν. Ἡμεῖς πρὶν ἀναβῶμε εἰς Κετίνην, ἠρωτήσαμεν τὸν ξενοδόχον τηλεγραφικῶς ἐκ Ραγούζης, ἂν ὑπῆρχον δωμάτια κενά!

Κατακλινόμεθα ἀπὸ τῆς ἐννάτης ὥρας μὴ ἔχοντες τί νὰ κάμωμεν, ἢ ποῦ νὰ ὑπάγωμεν, οὔτε δυνάμενοι νὰ ἐξέλθωμεν, ἕνεκα τῆς κυρίας βροχῆς. Ἐγειρόμεθα δὲ μετὰς ὑπὸ τὸ ξενοδοχεῖον πιάπιας, διότι μόλις ἀρχίσει νὰ ἔξημερῶνῃ, μᾶς ξεκομφαίνουσι αἱ κατηραμένοι μετὰ τὴν παπιάτικὴν μουσικὴν τῶν. Ὁ μοναδικὸς ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου εἶναι εὐφυὲς τι ζῶν, ἀκαθάρτος, ρυπαρὸν καὶ ψελλίζον δύο ἡμίσι ἰταλικὰς λέξεις. Ἡ λεγομένη femme de chambre εἶναι ἀκαθάρτος ἐπίσης κοινὸν ὁδρὸν γυναικάριον, ἐκ Δαλματίας, ἐκπληροῦσα συγχρόνως καὶ χρέη μαγειρίσσης. Αὐτὸ εἶναι ὅλον τὸ προσωπικὸν τῆς περιφήμου locanta τῆς Κετίνης, ἢν ἐξύμνησεν ὁ Yriatre, ὁ Βλαχόβιτς καὶ οἱ λοιποὶ καταλύσαντες ἐν αὐτῇ συγγραφεῖς. Merci!

Τοὺς κατοίκους εἰσέτι δὲν εἶδομεν, διότι εἰσι τρυπωμένοι ἕνεκα τῆς βροχῆς οἱ μὲν εἰς τοὺς οἰκίσκους, οἱ δὲ δὲ εἰς τὰς καλύβας τῶν. Μόνον αἱ γυναῖκες διέρχονται πρὸς τοῦ ξενοδοχείου μεταφέρουσαι ὕδωρ. Τὰ παῖδιά ὅμως μ' ὅλην τὴν καταπίπτουσαν βροχὴν διασκεδάζουσιν ἄθρόα ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ παρενοχλοῦντα δυστυχῆ τινα παράφρονα μονομάνῃ, οὗ, ὡς μᾶς εἶπον, ἡ μονομανία συνίσταται, εἰς τὸ νὰ ἐρωτᾷ ἂν τὸν γνωρίζουν τίς εἶναι. Τότε ὁ μὲν τῷ λέγει ὅτι εἶναι ὁ Σκενδέρβης, ἄλλος ὅτι εἶναι ὁ Μουσταφᾶ πασσᾶς, ὁ Καπετὰν Τζούρος κτλ. καὶ τοιοῦτοτρόπως πιστεύουν ὅτι οὐδεὶς τὸν γνωρίζει, κατενθουσιάζεται, πιστεύει καὶ αὐτὸς ὅτι εἶναι ὁ Σκενδέρβης κτλ. καὶ τρέχει δρομαίως κραυγάζων καὶ γελῶν παταγωδῶς, διότι οὐδεὶς τὸν ἀνεγνώρισε! Καὶ τὰ παῖδιά τρέχουσι κατόπιν του καταδιασκεδάζοντα.

Δὲν κατορθώσαμεν ἀκόμη νὰ ἴδωμεν τὸν γενναῖον ἡγεμόνα Νικόλαον, οὐδὲ μέλος τι τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ. Εἶδομεν ὅμως τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν, τοὺς ὑπουργοὺς, τοὺς ὑπασπιστὰς καὶ τινὰς βοεβόδας ἐν τῷ κα-

θὰ ἦναι 'λίγο ἐντροπή μου. Εἰς αὐτὸ τοῦλάχιστον σοῦ παρέχω τὰ πρωτεῖα.

— Ἀλλ' ἐνδεχόμενον νὰ μὴ ἦναι αὐτὸ, καὶ τότε θὰ καταστῶ γελοῖος.

— Ὑπόθεσις πρὸς στιγμήν, ὅτι εἰμαι ἡ Ἀφροδίτη.

Καὶ τὸ βλέμμα τῆς ἐξήστραψε. "Ἐλαβε τὴν μιὰ πλεξίδα τῆς, τὴν ἔφερεν εἰς τὸ στόμα καὶ ἐδάγκασε τὸ ἄκρον αὐτῆς. Ἐπειτα ἐσταύρωσε τὰς χεῖράς τῆς ὀπισθεν, προέτεινε τὸν ἓνα πόδα στρατιωτικῶς, καὶ ἐπανελάβεν ἐν τῶνός.

— Λέγε λοιπόν!

— Λέγω, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτον μὲ ἐξηγήσητε, τί ἐννοεῖτε νὰ σᾶς ὑποθέσω πρὸς στιγμήν Ἀφροδίτην.

— Δὲν τὴν ἀγαπάτε;

— "Οχι" τρέφω πρὸς αὐτὴν ἀπλὴν συμπάθειαν καὶ οὐδὲν πληότερον.

— Καὶ φρονεῖτε ὅτι ἀξίζει καὶ ἀπλῆς συμπάθειας; Εἶνε νόστιμη, δὲν τὸ ἀρνούμαι, ἀλλὰ οὐδὲν ἔχει τὸ ἐλκυστικόν. Δὲν λέγω τοῦτο ἐξ ἀντιζηλίας. Κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον ἢ πρὸς τὴν καλλονὴν τυφλὴ ἀφωσίωσις εἶνε κτη-

νωδία. Τὸ αἰσθάνομαι, καὶ ἂς μὴ τὸ ὁμολογήσῃς σὺ, ὅτι σᾶς ἐμπνέω, ἂν ὅχι ἀποστροφὴν τελείαν, τοῦλάχιστον μικράν τινα... ἔτσι... πῶς νὰ τὸ πῶ... τέλος πάντων δὲν ἔχω ἐπάνω μου γόητρον. Εἶμαι ψυχρὰ, σκελετώδης, καὶ ἰδιότροπος. Εἰς ὅλα αὐτὰ τί πταίω ἐγώ, ἀφοῦ ὁ κύριος Θεὸς μὲ ἔπλασε τοιαύτην. Φρονῶ ὅμως, ὅτι τὰς ἐλλείψεις μου ταύτας δύναμαι ν' ἀναπληρώσω διὰ τῆς καρδίας μου, διὰ τῆς εἰλικρινοῦς ἀφωσίωσός, τῆς ἀκλονήτου ἀγάπης καὶ τῆς συμμετοχῆς παντὸς κινδύνου... Σκέψου καὶ σὺ ἀφοῦ πρόκειται νὰ γίνῃ ἐκλογὴ, ἢ ὅχι;

— Ἡ ἐκλογὴ ἔγινε πρὸ πολλοῦ.

— Ἀρκεῖ, δὲν θέλω νὰ ἐκφρασθῇ πλείοτερον. Τοῦ λοιποῦ ἂς συνεννοοῦνται αἱ καρδίαι μας, τὸ βλέμμα μας. Οἱ στεναγμοὶ καὶ αἱ διάπυροι ἐκφράσεις μακράν. Τὸ σύνθημά μας ἔστω τὸ εἰς μεῖν. Τώρα πάμε.

(ἔπεται συνέχεια).

■ αληθάνθρωπος.

φενείφ του ξενοδοχείου. Τὸ μοναδικὸν αὐτὸ ἐν Κετί-
νῃ καφενεῖον εἶναι τὸ γενικὸν rendez-vous καὶ χρησι-
μεύει συγχρόνως καὶ ὡς συλλαλητήριον, θέατρον, café-
chantant, ζυθοπωλεῖον, σφαριστήριον, Ὠδεῖον κ.τ.λ. Ὁ
ἐν τῷ καφενεῖφ θόρυβος ἐξακολουθεῖ μέχρι καὶ πέραν ἐ-
ννίστε τοῦ μεσονυκτίου, ἀδιάφθον ἂν τοῦτο ἐνοχλῇ τοὺς
ἄνωθεν αὐτοῦ ἀναπαυομένους ξένους.

Ἐκ τῶν μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος ἐγνωρίσα-
μεν ἐξ ὧν εὐχάριστον περιστατικὸν μόνον τὸν Ἕλληνα
ὑποπρόξενον, ἀληθῆ Ἀθηναῖον gentleman. Ὁ William
μᾶς ὠδήγησεν εἰς τὸν οἰκίσκον, ἡ τὴν καλὴν αὐ-
τοῦ, ὅπως ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ του τὴν ἀποκαλεῖ ὁ κ.
Λεονάρδος. Ζεῖ ἐντὸς δύο δωματίων, τὰ ὅποια ἔχουσι δύο
ἰπὰς καλουμένας παρὰ θύρα. Οὐχ ἦττον εἰσὶ καθαρώτατα,
λίαν φιλοκάλως εὐπρεπισμένα καὶ φέρουσι τὸν τύπον σπου-
δαστηρίου καλλιτέχνου μᾶλλον, ἢ διπλωμάτου. Μυρίζουν
δὲ παρὰ πολὺ σιγὰρον πούρο. Ὅτε εἰσῆλθομεν εἰς
αὐτὰ, εἶρομεν τὸν κ. Λεονάρδον ἐργαζόμενον ὑπὸ ἀλεξι-
βρόχιον (!) διότι ἡ βροχὴ εἰσῆρχετο πανταχόθεν ἐν τῷ
δωματίῳ του. Μᾶς ἐβεβαίωσε δ' ὅτι νύκτα τινα ἐκοιμήθη
ὑπὸ τὸ ἀλεξιβρόχιόν του καὶ δι' αὐτὸ εἶχε τὴν κλινὴν του
ἐν τῷ μέσῳ ἐνὸς τῶν δωματίων του. Ἐξοικειωθείς δὲ πρὸς
τὸν βίον ἐν Κετίνῃ, ἐγάλα διηγούμενος ἡμῖν ταῦτα καὶ
πολλὰ ἄλλα. Οὐδὲν πλέον τῷ κάμει ἐντύπωσιν ὠμολό-
γει ὅμως ὅτι κατὰ τοὺς δύο ἢ τρεῖς πρώτους μῆνας πολλὰ
ὑπέφερσεν.

Ὁ κ. Λεονάρδος διέρχεται τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου
γράφων πολλὰ περὶ Μαυροβουνίου. Μοι ἐφάνη ὅμως μέχρι
φανατισμοῦ φιλομαυροβούνιος καὶ κατενθουσιασμένος ἐκ
τῆς διαμονῆς του ἐν Κετίνῃ.

(Παραλείπομεν τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἀλληλογραφίας δι' ἕτερον
φύλλον).

VICTORIA WATSON.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

— Ἐκτὸς τιμῆς πτήξεως τοῦ Ὀλοῦ τοῦ Διός. —

ΤΙΜΑΙ ΕΙΣΟΔΟΥ :

Εἰσητήριον λουτροῦ λιπτά 20
Ἐνδύματα (ποδήρης ἐσθῆς, περισκελὶς, χει-
ρόμακτρον » 20

Τὰ μικρότερα τῶν 6 ἐτῶν παιδία γίνονται δεκτὰ
δωρεάν, ὅταν συνοδεύωνται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

ΓΡΑΦΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΔΗ

ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΠΙΣΚΕΝΤΗΡΙΑ χαλκογραφημένα, ὡς καὶ
ἄλλα στιγμιαίως ἐκτυπούμενα εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον
ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΣΦΡΑΓΙΔΕΣ παντὸς εἶδους καὶ ΕΠΙΚΕΦΑΛΙΔΕΣ ΕΠΙ-
ΣΤΟΛΩΝ ὅλων τῶν χρωμάτων καὶ σχημάτων εἰς τὸ χαρ-
τοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΜΟΝΗ ΑΠΟΘΗΚΗ τῶν μοναδικῶν καταστίχων τοῦ
ἐμπορίου τοῦ σπουδαίου καταστήματος EDLER et KRIS-
CHE τοῦ Ἀννοβέρου εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ ΖΟΒ τοῦ γαλλι-
κοῦ οἴκου JEAN BARDOU πωλεῖται χονδρικῶς καὶ λιανι-
κῶς εἰς τὸ χαρτοπωλεῖον

ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ.

ΚΥΡΙΑΙ! ΚΥΡΙΑΙ!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΕΜΠΟΡΕΙΟΝ Ο "ΣΩΤΗΡ,"

90—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—ΑΘΗΝΗΣΙ—ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ—90

ΕΦΕΡΕ

Διὰ Σᾶς ἐξ εἰδικῶν Καταστημάτων τῆς Εὐρώπης :

Καλύπτρας ἐκ καουτσού διὰ τὰ λουτρά.

Πέδιλα ἐκ καουτσού διὰ τὰ λουτρά.

Ζῶναι κοιλίας ἀπὸ μαλακώτατο σατὲν ἐκτάκτου πολυτελείας.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΑΤΡΟΥΣ

Καυτηριοφόρα ἐν θήκαις ἐπαργυρωμένας.

Τριπλὰς τριγωνικὰς ἀνέιδας, διὰ παρακεντήσεις.

ΕΤΙ ΔΕ

Ἰατρικῶν ὀργάνων ἐκ καουτσού τὴν μεγαλύτεραν συλλογὴν.

Ὁδοντοψήκτρας περιφήμους διὰ τὴν ὑγείαν.

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ
ΟΙΝΟΠΝΕΓΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΥΣΙΝ.

ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. — ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

(Κεντρικὴ Ἀποθήκη, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).